

Amalie Langballe

Forsøg udi håb

192 sider

People's

Det kræver mod, det kræver autensitet og ærlighed at skrive en bog, som Amalie Langballe har udgivet.

Det kræver et inderligt behov for at søge svar på mange af de spørgsmål, en masse af os går og tumler med, men nok ikke altid lige skilter med af angst for at blive hængt ud som dumrian eller for usikker.

Journalisten Amalie har i denne vidunderlige, lille bog opsøgt 9 præster for at få sat ord på sin tvivl men også få svar fra nogle, der kunne minde om små autoriteter og beskæftiger sig med livets spørgsmål i stort og småt.

Mellem samtalerne med præsterne finder vi langsomt ud af, hvor Amalie Langballe står, hvad hun er for en, hvad hun tænker om parforhold, at hun ikke oplever meget nogle af ugens aftener uden planer, at naturoplevelser ofte er forbundet med skyldfølelse, at hun mener, det er nemt at forelske sig i Ærø, at hun ikke kører, hvis hun kan undgå det, at hun elsker sin kæreste, men har ikke brug for ham, og det er det smukke ved kærligheden.

Nogle gange i læsningen har man lyst til at smide en støttende hånd ud under forfatteren, andre gange er teksten så sårbar og rørende, at man bare må lade stå til og spejles i egen usikkerhed og tvivl.

Den lille, grønne bog kommer omkring vældig mange af tidens aktuelle emner. Kan man kalde det en samtalebog? Måske. I hvert fald samtaler mange af præsterne, mens Amalie forud og efter de enkelte præsters udsagn og holdninger har masser af spørgsmål, og spørgsmålene bliver godt nok besvaret, men alligevel får vi fornemmelsen af, at forfatteren ikke er blevet rigtigt ramt men går videre i sin søgen.

Den skrivemetode er glimrende, idet den sætter læseren i stand til fjerne sig fra normer, bevægelser og autoriteter og forsøge at værne om sig selv og vandre videre mod håbet i forsøget for måske her at finde svarene på alt fra biodiversitet, parforhold, arbejdsnarkomani,

frygten for ensomhed, mangel på arbejdsglæde, pandemier, fordømmelse, generatonskløfter.

Forfatteren har, kunne man tro, rigeligt med tid til at spekulere over livets store spørgsmål. I en ung alder lod hun sig sterilisere og fravalgte bevidst moderskabet og det traditionelle familieliv på godt og ondt.

Den slags er modigt, og det vi læsere så nu profitere af. At her er et menneske, der har styrke til at stå op imod en verden, som går ind for det konforme: Børn skal man da have. Og i stedet i forsøget på at skabe sig rum i livet går ombord i sin evne til at vende spørgsmål på spørgsmål om kærlighed, om hun f.eks. skal anerkende eller fornægte den uperfekte af slagsen.

En skøn samtalebog med en række præster, der får sat skub i processen hos Amalie Langballe, og vi andre, og som ikke har et bestemt budskab til folk, omend de er gode til at svare for sig.

En glimrende bog som opæg til gode snakke i en bogklub.